

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M., a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobkyně: X
sídlem X
zastoupena Mgr. Janem Matznerem, advokátem,
sídlem 8. března 21/13, 460 05 Liberec

proti

žalované: Ústřední veterinární správa Státní veterinární správy
sídlem Slezská 100/7, 120 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 12. 2020, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto její odvolání a rozhodnutí Krajské veterinární správy Státní veterinární správy pro Liberecký kraj (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 15. 9. 2020, č. j. X, bylo částečně změněno ve výroku I. tak, že se v prvním odstavci slova „§ 5 odst. 1 písm. i) veterinárního zákona“ nahradila slovy „§ 5 odst. 1 písm. d) veterinárního zákona“ a odstavec druhý se vypustil, ve výroku II. tak, že se v prvním odstavci slova „§ 5 odst. 1 písm. i) veterinárního zákona“ nahradila slovy „§ 5 odst. 1 písm. d) veterinárního zákona“ a odstavec druhý se vypustil, a ve výroku III. tak, že se v prvním odstavci slova „§ 5 odst. 1 písm. i) veterinárního zákona“ nahradila slovy „§ 5 odst. 1 písm. d) veterinárního zákona“ a odstavec druhý se vypustil. Ve zbytku bylo rozhodnutí potvrzeno.
2. Uvedeným rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla žalobkyni podle § 72 odst. 3 písm. b) zákona č. 166/1999 Sb., o veterinární péči a o změně některých souvisejících zákonů (veterinární zákon), uložena úhrnná pokuta ve výši 30 000 Kč za tři přestupky podle § 72 odst. 1 písm. e) veterinárního zákona spočívající v porušení § 5 odst. 1 písm. i) veterinárního zákona ve spojení s § 9 odst. 11 zákona č. 378/2007 Sb., o léčivech a o změnách některých souvisejících zákonů (zákon o léčivech), a § 7 vyhlášky č. 344/2008 Sb., o používání, předepisování a výdeji léčivých přípravků při poskytování veterinární péče (dále jen „vyhláška č. 344/2008“). Žalobkyni byla dále podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o přestupcích“), uložena povinnost uhradit paušální náhradu nákladů správního řízení v částce 1 000 Kč.
3. Dne X byla provedena v hospodářství žalobkyně úředními veterinárními lékaři veterinární kontrola. Z protokolu o kontrole ze dne X vyplývalo podezření, že žalobkyně mimo jiné nesplnila povinnosti podle § 5 odst. 1 písm. i) veterinárního zákona. Proti kontrolnímu zjištění žalobkyně brojila námitkami ze dne 5. 10. 2018. Správní orgán I. stupně dne 3. 4. 2019 vydal příkaz, kterým byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání přestupku podle § 72 odst. 1 písm. e) veterinárního zákona, za což jí byla uložena pokuta ve výši 100 000 Kč. Proti tomuto příkazu podala žalobkyně rozsáhlý odpor, ve kterém namítala nesprávnost provedené kontroly, přepjatě formalistickou aplikaci právní úpravy a zánik odpovědnosti některých přestupků s ohledem na aplikaci § 73 odst. 3 veterinárního zákona ve znění platném do 30. 6. 2017. Podáním uvedeného odporu byl příkaz zrušen.
4. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 28. 6. 2019 byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 72 odst. 1 písm. e) veterinárního zákona, pro porušení § 5 odst. 1 písm. i) veterinárního zákona, kterého se měla dopustit tím, že v rozporu s § 9 odst. 11 zákona o léčivech neuvedla v evidenci podávaných léčivých přípravků hospodářským zvířatům v celkem šesti případech potřebné údaje ve smyslu § 7 odst. 1 vyhlášky č. 344/2008. Za to jí byla uložena pokuta ve výši 70 000 Kč, Žalobkyně rozhodnutí správního orgánu I. stupně napadla odvoláním ze dne 15. 7. 2019. Namítala především nesprávnou kvalifikaci přestupků s ohledem na změnu právní úpravy, prekluzi některých přestupků a nesprávnost provedené kontroly. Žalovaná přezkoumala napadené rozhodnutí i odvolání spolu se všemi podklady v plném rozsahu. Shledala, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně trpí vadami spočívajícími zejména v nesprávné právní kvalifikaci spáchaných skutků a aplikaci nesprávné právní úpravy. Odvoláním napadené rozhodnutí proto zrušila a věc vrátila správnímu orgánu I. stupně k novému projednání.
5. V rámci nového projednání věci bylo žalobkyni dne 10. 12. 2019 doručeno oznámení

o pokračování řízení společně s oznámením o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Dne 8. 1. 2020 se žalobkyně s obsahem spisu seznámila prostřednictvím svého právního zástupce. Dne 4. 6. 2020 byla žalobkyně vyrozuměna o změně právní kvalifikace vytýkaných skutků a poučena o možnosti navrhnout důkazy a činit návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a o svém právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, k čemuž jí byla stanovena lhůta deseti dnů ode dne doručení vyrozumění. Žalobkyně se k věci vyjádřila písemností ze dne 12. 6. 2020. Rozhodnutí ve věci bylo správním orgánem I. stupně vydáno dne 18. 9. 2020. Správní orgán I. stupně uvedl, že žalobkyně jako chovatelka hospodářských zvířat v záznamu o použití léčivých přípravků u chovatele, ve smyslu ustanovení § 9 odst. 11 zákona o léčivech ve spojení s ustanovením § 7 vyhlášky č. 344/2008, a to konkrétně u záznamu ze dne 20. 11. 2017 o odčervení 645 kusů skotu léčivým přípravkem Biomec 10 mg neuvedla šarži, dávku, kategorii a identifikaci zvířat (výrok I), u záznamu ze dne 16. 4. 2018 o odčervení 645 kusů skotu léčivým přípravkem Biomec 10 mg neuvedla šarži, dávku, kategorii a identifikaci zvířat (výrok II.) a u záznamu ze dne 16. 4. 2018 o očkování 645 kusu skotu léčivým přípravkem Moraxebin neuvedla šarži, dávku, kategorii a identifikaci zvířat (výrok III.). Řízení ve věci ostatních přestupků zjištěných v rámci veterinární kontroly bylo zastaveno usnesením ze dne 25. 9. 2020, jelikož odpovědnost za předmětné přestupky zanikla ve smyslu § 73 odst. 3 veterinárního zákona ve znění platném do 30. 7. 2017.

6. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala žalobkyně dne 30. 9. 2020 odvolání. Žalovaná rozhodnutí spolu s podklady a podaným odvoláním přezkoumala v plném rozsahu. Na tvrzeních správního orgánu I. stupně neshledala nic nepravdivého. V záznamech, které žalobkyně předložila v rámci kontroly, skutečně nebyla žádná šarže u použitých léčivých přípravků uvedena. Rovněž pokládala za nepodložené tvrzení, že záznamy obsahují dávku použitých přípravků 10 mg. Tato hodnota byla uvedena pouze u jednoho z přípravků, přičemž se nejednalo o dávku, nýbrž koncentraci aktivní složky obsažené v přípravku. Řádný údaj o kategorii zvířat, kterým byly léčivé přípravky podávány, v předložených dokumentech rovněž absentoval. Žalovaná za dostatečné označení nepovažovala písmeno „S“, které mělo označovat skot, jelikož to nespecifikuje kategorii zvířat, ale jejich druh. Jednotlivá zvířata nebyla žádným způsobem identifikována. Tvrzenou tabulku, která by jednotlivá zvířata identifikovala, žalobkyně při kontrole, ostatně ani během správního řízení nedoložila. Žalovaná nepřisvědčila ani argumentaci spočívající v tvrzení, že by žalobkyně neprocházela kontrolami společnosti X, která jí zajišťovala odbornou a nezávislou kontrolu a certifikaci v systému ekologického zemědělství, pokud by se zároveň dopouštěla přestupků dle veterinárního zákona. Odmítla rovněž námitky týkající se přepjatého formalismu. Závěrem se zabývala výší uložené pokuty, přičemž zhodnotila, že byla uložena v přiměřené výši. Dospěla proto k závěru, že správní orgán I. stupně provedené podklady vyhodnotil správně, neboť je nepochybné, že žalobkyně porušila pravidla pro používání veterinárních léčivých přípravků při poskytování veterinární péče a spáchání všech tří přestupků bylo věrohodně prokázáno.

II. Žaloba

7. Žalobkyně předně namítala, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné zejména s ohledem na skutečnost, že jeho výrok neobsahuje zcela konkrétně normu, která měla být porušena. Žalobkyně citovala výrok I. napadeného rozhodnutí a znění § 5 odst. 1 písmena

d) veterinárního zákona, přičemž tvrdila, že toto ustanovení nestanovuje konkrétní povinnost uvádět šarži, dávku, kategorii zvířat, identifikaci zvířat, neboť na konkrétní ustanovení zákona o léčivech neodkazuje. Rovněž konstatovala, že je napadené rozhodnutí nesrozumitelné, neboť ve své podstatě není zcela zřejmé, jaký druhý odstavec se vypouští, zda odstavec některé konkrétní normy či odstavec ve smyslu rozdělení výroků.

8. Žalobkyně dále uvedla, že žalovaná první rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušila a vrátila věc k novému projednání. Správní orgán I. stupně přípisem ze dne 10. 12. 2019 oznámil pokračování přestupkového řízení a současně informoval o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí. To samé poté zopakoval přípisem ze dne 4. 6. 2020 a žalobkyni stanovil lhůtu deseti dnů k vyjádření. Tento přípis obsahoval také vyrozumění o změně právní kvalifikace. Žalobkyně citovala § 36 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), přičemž tvrdila, že se správní orgán I. stupně uvedeným ustanovením neřídil, neboť žalobkyně nevěděla, zda jsou či nejsou shromážděny všechny podklady pro vydání rozhodnutí. Byla proto v nejistotě, zda ještě má či nemá čas doložit důkazy na podporu svých tvrzení, když jí současně bylo oznámeno, že se může seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí. Takový postup považovala za nesouladný s právem na spravedlivý proces zakotveným v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Na podporu své argumentace se odkázala na nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 58/2000.
9. Dle žalobkyně došlo i k nesprávné aplikaci § 36 odst. 3 správního řádu. Poté, co žalobkyně dne 12. 6. 2020 předala správnímu orgánu I. stupně své stanovisko k věci zaslal správní orgán I. stupně žalobkyni dne 31. 7. 2020 dodatek k protokolu a žalobkyně proti němu podala dne 13. 8. 2020 námitky. Po těchto dalších důkazech a návrzích nebyl ze strany správního orgánu I. stupně opětovně aplikován § 36 odst. 3 správního řádu, ačkoliv tomu tak mělo být. Popsaným postupem zatížil správní orgán I. stupně správní řízení vadou, která by měla mít za následek zrušení obou správních rozhodnutí. Žalobkyně v této souvislosti odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-243, (2073/2010 Sb. NSS). Námitkami žalobkyně ze dne 13. 8. 2020 k dodatku protokolu se správní orgán I. stupně ani žalovaný vůbec nezabývaly.
10. V další žalobní námitce žalobkyně tvrdila, že byla porušena zásada materiální pravdy, jelikož správní orgán I. stupně neprokázal skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a nepřihlédl k navrhovaným důkazům. Vycházel totiž pouze z jednoho důkazu, a sice protokolu o kontrole. Správní orgán I. stupně například neprovedl výslech zaměstnanců či jednatele žalobkyně, kteří by danou situaci mohli řádně vysvětlit. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán I. stupně povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Žalobkyně konstatovala, že doložila dostatečné důkazy, které prokazují, že záznamy vedla řádně. Šarže byla uvedena v záznamech přímo u názvu léčivých přípravků Biomec a Moraxebin, byla zde uvedena i dávka 10 mg. Chybějící údaje o šarži byly doplněny nejpozději dne 13. 9. 2018 při kontrole ze strany X, která provádí kontrolu ve stejném zákonném rámci jako žalovaná a u žalobkyně žádné pochybení neshledala. U kategorie zvířat bylo uvedeno písmeno „S“ jako skot. Vzhledem k tomu, že žalobkyně chová pouze skot, bylo evidentní, že se nemohlo jednat o jiný druh zvířete než právě o skot. Identifikace zvířat byla uvedena ve zvláštní tabulce, kterou žalobkyně přiložila k lékařskému záznamu. Jelikož se jednalo o 645 ks zvířat, nebylo možné, aby žalobkyně všechna tato zvířata vypisovala ručně do záznamu, proto přistoupila k vytvoření tabulky, ve které jsou všechna zvířata evidována.

11. Žalobkyně rovněž namítala, že se správní orgán I. stupně řádně nevypořádal s otázkou odpovědnosti právnické osoby za přestupek. Právnická osoba je pachatelem, jestliže k naplnění znaků přestupku došlo jednáním fyzické osoby, která se za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přestupek považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě, a která porušila právní povinnost uloženou právnické osobě, a to při činnosti právnické osoby. Správní orgán I. stupně se však nikterak nezabýval konkrétní fyzickou osobou, která by výše uvedené naplňovala. V přestupkovém řízení musí také správní orgány postupovat dle zásady presumpce neviny, jejíž součástí je i princip *in dubio pro reo*. Žalobkyně poukázala na nález Ústavního soudu ze dne 12. 01. 2009, sp. zn. II. ÚS 1975/08, který je aplikovatelný i na přestupkové řízení. Jsou-li přítomny důvodné pochybnosti ve vztahu ke skutku či osobě pachatele, jež nelze odstranit ani provedením dalšího důkazu, je nutno rozhodnout ve prospěch obviněného.
12. Z uvedených důvodů navrhovala, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalované k dalšímu řízení a žalobkyni přiznal náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalované

13. Žalovaná nesouhlasila s tvrzením, že by byl výrok rozhodnutí o přestupku nepřezkoumatelný. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně tvoří jeden celek s napadeným rozhodnutím. Z obou rozhodnutí jasně vyplývají ustanovení, jejichž porušení je žalobkyni vytýkáno. Jde o § 5 odst. 1 písm. d) veterinárního zákona ve spojení s § 9 odst. 11 zákona o léčivech, a § 7 vyhlášky č. 344/2008. Veterinární zákon odkazuje v poznámce pod čarou č. 5, pokud jde o pravidla používání veterinárních léčivých přípravků při poskytování veterinární péče, na zákon č. 378/2007 Sb., o léčivech. Název § 9 zákona o léčivech je „Používání léčivých přípravků při poskytování veterinární péče“. Není tedy pravda, že by nebylo zřejmé, jaké právní předpisy požadují vedení záznamů o šarži, dávce a kategorii zvířat. Všechny na věc dopadající právní předpisy byly uvedeny, jak ve výroku, tak i řádně citovány v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
14. Nepřípadné je dle žalované rovněž tvrzení o nesrozumitelnosti výroku z důvodu vypuštění druhých odstavců ve výroku I, II, a III prvostupňového rozhodnutí. Struktura uvedených výroků prvostupňového rozhodnutí je zcela jasná, když ji ve všech případech tvoří dva odstavce, byť nečíslované. První odstavec popisuje přestupky způsobem a časem spáchání včetně právních předpisů, které stanoví náležitosti vedení záznamů. Druhý odstavec představuje citaci ustanovení právního předpisu, která byla s ohledem na změnu zákonné úpravy vypuštěna. Z výroku tedy jasně vyplývá, že žalobkyně je vinna konkrétním přestupkem.
15. Žalovaná odmítla, že by byla žalobkyně zkrácena na svém právu na spravedlivý proces. Uvedla, že správní orgán I. stupně přípisem ze dne 10. 12. 2019 a následně přípisem ze dne 4. 6. 2020 řádně informoval žalobkyni o pokračování správního řízení včetně překvalifikování a identifikace skutků a opětovně ji poučila o možnosti využít procesních práv daných správním řádem a zákonem o přestupcích. Žalobkyně se k novému projednání věci vyjádřila písemností ze dne 12. 6. 2020. Správní orgán I. stupně řízení ukončil vydáním rozhodnutí dne 15. 9. 2020 o uložení pokuty. K porušení § 36 odst. 3 správního řádu nedošlo, neboť dodatek k protokolu ani námitky proti němu nebyly

správním orgánem I. stupně při rozhodování vůbec použity, protože se posuzovaných skutků netýkaly, a nešlo tak o podklady pro vydání rozhodnutí.

16. Žalovaná nesouhlasila s tvrzením, že byla porušena zásada materiální pravdy. Rozsah podkladů pro správní rozhodnutí určuje správní orgán I. stupně tak, aby to postačovalo k vytvoření řádného úsudku o skutkovém stavu. V daném řízení postačovalo provedení dokazování protokolem o kontrole, který je řádným podkladem pro rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu. Podle § 81 zákona o přestupcích může být i jediným podkladem pro rozhodnutí. Žalovaná měla na jeho základě za prokázané, že došlo ke spáchání projednávaných přestupků. Uvedla, že nebyl žádný důvod výslechem svědků popř. dalšími důkazy blíže objasňovat okolnosti prováděné kontroly. Tyto důkazy by pro dané řízení nepřinesly nic nového a byly by tak zcela nadbytečné.
17. Skutečnost, že nebyla vedena řádná evidence podávaných léčivých přípravků, byla nesporná a vyplývala i z listinných důkazů. Není pravda, že by žalobkyně dokladovala řádnou evidenci tabulkou. Žádnou tabulku sloužící k identifikaci zvířat, kterým byly dne 20. 11. 2017 a 16. 4. 2018 podány přípravky Biomec 10 mg a Moraxebin, žalobkyně v místě a čase kontroly nepředložila. Žalovaná také zdůraznila, že nedostatky v provedených záznamech jasně popsala, žalobkyni sdělila a na správnosti svých úvah trvala. Žalobkyně přitom nebyla při kontrole schopna z důvodu absence řádné evidence dokladovat dodržení pravidel pro nakládání s léčivými přípravky a dodržování ochranných lhůt u konkrétních zvířat.
18. Žalovaná závěrem odmítla, že by porušila zásadu in dubio pro reo či presumpce nevin, když přestupky žalobkyně byly spolehlivě prokázány. Za zcela nepřipadnou považovala žalovaná námitku, že se správní orgán I. stupně nezabýval konkrétní fyzickou osobou, jejíž jednání by bylo z hlediska odpovědnosti právnické osoby za přestupek žalobkyni přičitatelné. Žalovaná odkázala na znění § 20 odst. 5 zákona o přestupcích (pozn. soudu správně mělo být uvedeno § 20 odst. 6). K protiprávnímu jednání v projednávaném případě došlo při činnosti žalobkyně. Veterinární kontrola proběhla v jejím registrovaném hospodářství X č. CZ X, k. ú. X, a to za účasti povinné osoby (p. X) a týkala se zvířat chovaných žalobkyní. Nelze proto tvrdit, že by vytykané porušení nemohlo být přičteno žalobkyni.
19. Žalovaná trvala na názoru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s platnými zákony a dalšími obecně závaznými právními předpisy a žalobkyně nebyla rozhodnutím správního orgánu I. stupně ani rozhodnutím žalované zkrácena na svých právech. Správní orgány obou stupňů postupovaly zcela v souladu se základními zásadami správního řízení a skutkový stav byl zjištěn přesně a nepochybně. Žalovaná proto navrhovala, aby soud podanou žalobu v celém rozsahu zamítl s tím, že náhradu nákladů řízení neuplatňuje.

IV. Posouzení věci soudem

20. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s. ř. s., v duchu dispoziční zásady, kterou je správní soudnictví ovládáno, s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.

21. Ve věci proběhlo dne 22. 7. 2021 ústní jednání, při němž žalobkyně i žalovaná setrvaly na své právní argumentaci. Žalobkyně navíc tvrdila, že v minulosti žalovaná obdobná pochybení tolerovala. V této souvislosti navrhovala doplnit dokazování deníky záznamů o použití léčiv z let 2014 až 2017 a protokolem o kontrole ze dne 16. 11. 2015. Skutečnosti rozhodné pro posouzení věci jsou však dle soudu dostatečně objasněny předloženým spisovým materiálem, soud proto žádné dokazování neprováděl. Většina listin, které žalobkyně na podporu žalobních tvrzení označila v žalobě, byla součástí správního spisu, kterým se dokazování ve správním soudnictví neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117). Pro posouzení důvodnosti žaloby považoval soud za nadbytečné provádět důkaz zprávou o hodnocení X ze dne 12. 10. 2018 i inspekční zprávou X o kontrole ze dne 13. 9. 2018. Předmětem činnosti X je kontrola a certifikace v oblasti ekologického zemědělství a skutečnost, že žalobkyně je ze strany této společnosti pravidelně kontrolována, nemá vliv na posouzení odpovědnosti za přestupky dle veterinárního zákona. Soud neprováděl ani důkaz evidencí o podávání léčiv a veterinárních přípravků hospodářským zvířatům a seznamy ošetřovaných zvířat léky Moraxebin a Biomec 10 mg, které žalobkyně přiložila k žalobě. Pokud jde evidenci o podávání léčiv a veterinárních přípravků hospodářským zvířatům není mezi stranami sporné, že evidence předložená při kontrole šarži léčiv a veterinárních přípravků neobsahovala, údaj o šarži byl do evidence doplněna až poté, co byla žalobkyně na toto pochybení upozorněna. Podrobné seznamy ošetřovaných zvířat léky Moraxebin a Biomec 10 mg rovněž přiložené k žalobě považuje soud za účelově vyhotovené. Soud neuvěřil tvrzení žalobkyně, že tyto seznamy předkládala již při kontrole veterinárním lékařům, kteří je však ignorovali. Toto tvrzení nepovažuje soud za logické, neboť pokud by tomu tak skutečně bylo, jistě by žalobkyně na takové jednání upozornila již v námitkách proti kontrolnímu protokolu, což však neučinila. Existenci seznamů zmiňovala žalobkyně v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, ani v něm však netvrdila, že by tyto seznamy předkládala při kontrole veterinárním lékařům. Z tohoto důvodu soud také nedoplňoval dokazování výsledky zaměstnanců žalobkyně přítomných při kontrole ani veterinárních lékařů, kteří kontrolu prováděli. K deníkům záznamů o použití léčiv z let 2014 až 2017 a protokolu o kontrole ze dne 16. 11. 2015 soud pouze konstatuje, že se netýkají posuzované věci. Pokud jimi chtěla žalobkyně dokládat, že žalovaná v minulosti obdobná pochybení tolerovala, je třeba zdůraznit, že se jedná o žalobní námitku vznesenou poprvé až při ústním jednání před soudem, tj. nikoli v zákonné lhůtě dle § 72 s. ř. s., a soud se jí proto nemohl zabývat. Soud neprováděl ani výslech veterinárního lékaře, s nímž žalobkyně spolupracovala, protože i tento výslech považoval pro posouzení důvodnosti žaloby za zcela nadbytečný.
22. V prvé řadě se soud musel vypořádat s námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně spatřovala ve formulaci výroku napadeného rozhodnutí.
23. V posuzovaném případě bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně napadeným rozhodnutím částečně změněno tak, že ve výrocích I, II a III byl shodně vypuštěn druhý odstavec a v odstavci prvním se změnila slova z „§ 5 odst. 1 písm. i) veterinárního zákona“ na „§ 5 odst. 1 písm. d) veterinárního zákona“.
24. Po změně provedené žalovanou tedy výrok I. zní „Obviněný... je vinen, že jako chovatel hospodářských zvířat v hospodářství v záznamu, vedeném podle ustanovení § 5 odst. 1 písm. d) veterinárního zákona ve znění, platném do 31. 12. 2017, o použití léčivých přípravků u chovatele, ve smyslu ustanovení § 9 odst. 11 zákona č. 378/2007 Sb., o léčivech, ve znění

platném do 30. 11. 2017, ve smyslu ustanovení § 7 vyhlášky č. 344/2008 Sb., o používání, předepisování a výdeji léčivých přípravků při poskytování veterinární práce, v platném znění (dále jen „vyhláška“) – a to konkrétně u záznamu ze dne 20. 11. 2017 o odčervení 645 kusů skotu léčivým přípravkem Biomec 10 mg – neuvedl šarži, dávku, kategorii zvířat, identifikaci zvířat. Tím spáchal, pod bodem I. přestupek podle § 72 odst. 1 písm. e) veterinárního zákona ve znění platném do 31. 12. 2017.“ Obdobně znějí po provedené změně i výroky II a III. Z výše uvedeného je zcela jasně patrné, jaká konkrétní ustanovení zákona, resp. vyhlášky, žalobkyně porušila, jakým jednáním se uvedeného porušení dopustila a jaký přestupek podle jakého konkrétního ustanovení je jí kladen za vinu. Nelze proto tvrdit, že by byl výrok rozhodnutí nesrozumitelný.

25. Námitku žalobkyně, že § 5 odst. 1 písmena d) veterinárního zákona nestanovuje konkrétní povinnost uvádět v záznamech šarži a dávku podaného léčivé přípravku nebo kategorii a identifikaci zvířat, soud nepovažoval za důvodnou. Uvedené ustanovení přímo ve svém textu odkazuje poznámkou č. 5 na zákon o léčivech, který v § 9 odst. 11 dále odkazuje na úpravu vyhlášky č. 344/2008. Tato pak v § 7 odst. 1 stanovuje přesné podmínky vedení záznamů, včetně popisu požadovaných údajů, které do nich mají být zapisovány. Užití odkazovacích norem je v českém právním řádu zcela běžným jevem. Odkazovací norma stanovuje obecné pravidlo chování, přičemž výslovně odkazuje na jiné ustanovení právního předpisu, ve kterém jsou konkretizovány podmínky, které musí být pro jeho naplnění splněny. Obdobně je konstruována i zákonná úprava v popisovaném případě. Skutečnost, že dané pravidlo není podrobně upraveno v ustanovení § 5 odst. 1 písm. d), neznamená, že může žalobkyně rezignovat na povinnosti stanovené jinou normou, na kterou dané ustanovení odkazuje. Soud opakuje, že žalovaná, resp. správní orgán I. stupně, ve výroku svého rozhodnutí všechna relevantní ustanovení souvisejících právních předpisů uvedly. Právní úprava ve vzájemné provázanosti dostatečně určité a srozumitelně upravuje pravidla pro vedení záznamů o podávání léčivých přípravků hospodářským zvířatům.
26. Námitce, že není zcela zřejmé, jaký druhý odstavec se vypouští, zda odstavec některé konkrétní normy či odstavec ve smyslu rozdělení výroků, soud nepřisvědčil. Z textu napadeného rozhodnutí je zcela zjevné, že „druhým odstavcem“ se myslí druhý odstavec konkrétně označené části výroku odvoláním napadeného rozhodnutí. Žalovaná ostatně není nadána kompetencemi ke změně zákonných norem. Z tohoto hlediska je napadené rozhodnutí rovněž srozumitelné a nelze jej v žádném případě označit za nepřezkoumatelné.
27. Pokud jde o námitky týkající se porušení § 36 správního řádu, je třeba uvést následující. Dle § 36 odst. 1 správního řádu jsou účastníci oprávněni navrhopat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí, o čemž byla žalobkyně ve výzvě ze dne 4. 6. 2020 řádně poučena. Zároveň dle odst. 3 téhož ustanovení musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Správní orgán tak učiní tím, že účastníky vyzve, aby se k podkladům rozhodnutí vyjádřili, a stanoví jim k tomu přiměřenou lhůtu. V přezkoumávaném případě byla žalobkyni výzvou ze dne 4. 6. 2020 stanovena k uplatnění práv dle § 36 odst. 3 správního řádu desetidenní lhůta. Tuto lhůtu považuje soud za zcela přiměřenou (obdobně rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 11. 2013, č. j. 30 A 61/2013-48). Žalobkyně se v této lhůtě ostatně také k věci znovu vyjádřila (viz písemnost ze dne 12. 6. 2020) a označila listiny, o které svá tvrzení opírala. Uvádí-li nyní v žalobě, že nevěděla, zda ještě může činit další návrhy za účelem doplnění dokazování, považuje soud tuto argumentaci za čistě

účelovou. Nález Ústavního soudu ze dne 12. 10. 2000 sp. zn. III. ÚS 58/2000, na který v této souvislosti odkazovala žalobkyně, se nijak netýká předmětné věci. Ústavní soud tehdy přezkoumával případ, kdy správní orgán neprovedl navrhovaný důkaz a ani se ve svém rozhodnutí s jeho odmítnutím dostatečně nevypořádal.

28. Žalobkyně spatřuje nesprávnou aplikaci § 36 odst. 3 správního řádu dále v tom, že jí nebyla poskytnuta nová lhůta k vyjádření poté, co jí byl zaslán dodatek protokolu o kontrole ze dne 31. 7. 2020, proti němuž podala námitky. Ani této argumentaci však nelze přisvědčit. Dodatek k protokolu o kontrole ze dne 31. 7. 2020 se totiž vůbec netýká přestupkového řízení. Týká se výhradně kontroly podmíněnosti (PPH). Žalovaná proto také nebyla povinna vyjadřovat se v napadeném rozhodnutí k námitkám, které proti němu žalobkyně podala.
29. Žalobkyně na podporu svých argumentů dále odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-243 (2073/2010 Sb. NSS). V tomto rozsudku však Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„není samo o sobě porušením § 36 odst. 3 správního řádu z roku 2004, pokud správní orgán souběžně s oznámením o zahájení správního řízení stanoví jednak lhůtu, ve které lze navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy, a rovněž následnou lhůtu, ve které se účastníci mohou vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Vždy je třeba zkontrolovat, zda poté, kdy účastník v souladu s poučením postupoval, byl správní spis následně doplňován či nikoli, a zda tak účastník měl faktickou možnost se s úplným správním spisem seznámit.“*. Výše uvedené ovšem pouze podporuje názor soudu a ostatně i žalované.
30. S námitkou, že správní orgán I. stupně neprokázal skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, se také nelze ztotožnit. Nelze argumentovat, že by v daném řízení nepostačovalo provedení dokazování protokolem o kontrole. Ten je řádným podkladem pro rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu. Podle § 81 zákona o přestupcích může být i jediným podkladem pro rozhodnutí. Kromě toho protokol není pouze jednou listinou. Je záznamem, který pečlivě a poměrně rozsáhle zaznamenává celý průběh veterinární kontroly, a je rovněž doplněn značným množstvím příloh, které potvrzují závěry v něm uvedené. Nelze proto tvrdit, že by skutkový stav věci nebyl dostatečně prošetřen.
31. Z § 7 odst. 1 vyhlášky č. 344/2008 vyplývá, že záznamy o použití léčivého přípravku vedené u chovatele musí obsahovat název použitého léčivého přípravku, popřípadě i šarži, je-li na léčivém přípravku uvedena, datum použití léčivého přípravku, druh a kategorii zvířat, pro která byl léčivý přípravek použit, počet a identifikaci zvířat, pro která byl léčivý přípravek použit, důvod použití léčivého přípravku nebo lékařskou diagnózu, dávku, popřípadě množství použitého léčivého přípravku, stanovenou ochrannou lhůtu a identifikaci hospodářství, kde byl léčivý přípravek použit.
32. Soud ze spisového materiálu ověřil, že splnění povinnosti spočívající v uvedení šarže podaného léčivého přípravku nebylo žalobkyní během veterinární kontroly řádně doloženo. Během veterinární kontroly nebyl správnímu orgánu I. stupně předložen žádný důkaz, který by splnění této povinnosti prokazoval. Předložená tabulka, která je součástí příloh k protokolu o kontrole, tento údaj neobsahovala. Údaj o šarži se objevil až jako součást tabulky, která byla přiložena k žalobě, a i žalobkyně připouští, že údaj o šarži do ní doplnila dodatečně.
33. Obdobně pokud jde o porušení povinnosti uvést množství použitého léčiva, má soud za prokázané, že žalobkyně nijak nedoložila, že by v záznamech tento údaj uvedla.

Žalobkyně namítala, že je dávka v záznamech řádně zapsána údajem „Biomec 10 mg“. Údaj „10 mg“ ale nepopisuje množství léčivého přípravku, které bylo jednotlivému zvířeti podáno. Jedná se o obsah léčivé látky: Ivermectinum - 10,0 mg, tedy pouze o specifikaci léčivého přípravku, nikoli podané dávky. Žalobkyni ovšem taková skutečnost musí být z vlastní činnosti známa. U podané látky Moraxebin údaj o množství podaného léčivého přípravku také zcela absentuje.

34. Porušení povinnosti spočívající v řádném označení kategorie zvířat žalobkyně rovněž nevyvrátila. Tvrdila, že kategorii dostatečně specifikovala údajem „S“, který měl znamenat „skot“ a s ohledem na skutečnost, že chová výhradně skot, nebylo možné tvrdit, že by nebyla kategorie dostatečně specifikována. Z uvedeného údaje sice lze pochopit, že se jedná o skot, nicméně tímto žalobkyně identifikovala pouze druh zvířete a nikoli kategorii. Dle vyhlášky č. 208/2004 Sb., o minimálních standardech pro ochranu hospodářských zvířat, je kategorií zvířete například jalovice, dojnice, tele nebo býk. Soud proto konstatuje, že i zde byla uvedená povinnost porušena.
35. I skutečnost, že žalobkyně řádně nezaznamenala identifikaci zvířat, má soud za prokázanou. Žalobkyně neuvedla a nedoložila, kterému konkrétnímu zvířeti byl léčivý přípravek podán. K žalobě sice doložila podrobný seznam zvířat, soud však ze spisového materiálu ověřil, že jej nepředložila během kontroly ani dále v průběhu správního řízení. Soud proto považuje tvrzení, že žalobkyně tímto seznamem splnila svou povinnost identifikovat ošetřovaná identifikovat zvířata, za účelové. Soud zdůrazňuje, že je nutné záznam vést tak, aby bylo přehledně dohledatelné, kterému konkrétnímu zvířeti bylo v konkrétní den podáno jasné specifikované množství léčivého přípravku. Toto má význam zejména s ohledem na povinnost dodržení ochranných lhůt, které slouží k prevenci kontaminace následných živočišných produktů nežádoucími látkami obsaženými právě v podaných léčebných přípravcích. V daném případě by podrobný seznam chovaných zvířat mohl sloužit jako způsobilý záznam, pokud by byly u každého jednotlivého zvířete uvedeny všechny potřebné údaje ve smyslu § 7 vyhlášky č. 344/2008. V přezkoumávaném případě ovšem žalobkyně jednotlivá zvířata nijak neidentifikovala, uvedla toliko „645 ks“. Z takového záznamu není možné určit, které konkrétní zvíře bylo ošetřeno. Soud proto ve shodě s žalovanou konstatuje, že žalobkyně ani tuto povinnost nesplnila.
36. Námitku žalobkyně že se správní orgán I. stupně řádně nevypořádal s otázkou odpovědnosti právnické osoby za přestupek, považuje soud za zcela nedůvodnou. Žalovaná zcela správně odkázala na § 20 odst. 6 zákona o přestupcích, dle něhož není odpovědnost právnické osoby za přestupek podmíněna zjištěním konkrétní fyzické osoby, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě, je-li ze zjištěných skutečností zřejmé, že k jednání zakládajícímu odpovědnost právnické osoby za přestupek došlo při činnosti právnické osoby. Veterinární kontrola proběhla v registrovaném hospodářství žalobkyně a týkala se zvířat chovaných žalobkyní. Povinnost dle § 5 odst. 1 písm. d) veterinárního zákona je ukládána právě chovateli. Není také sporu o tom, že nedostatečné záznamy o podání léčivých přípravků vedla žalobkyně, která je správnímu orgánu I. stupně sama doložila jako vlastní dokumenty.
37. Závěrem lze dodat, že i v přestupkovém právu se uplatňují stejné zásady jako v trestním právu, tedy i zásada presumpce neviny a zásada in dubio pro reo. Vzhledem ke všemu, co bylo uvedeno výše, však v posuzované věci není nejmenších pochyb o tom, že žalobkyně přestupky kladné jí za vinu spáchala. Ani námitku porušení uvedených zásad proto soud za

důvodnou nepovažoval.

V. Závěr a náklady řízení

38. S ohledem na shora uvedeně soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
39. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
40. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 22. červenec 2021

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu